

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Maximi Tyrii Dissertationes

Maximus <Tyrius>

Lipsiae, 1774

Ioannis Davisii Praefationis Fragmentvm.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51003](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51003)

IOANNIS DAVISII
PRAEFATIONIS FRAGMENTVM.

Licet elegans in primis et iucundus scriptor sit Maximus Tyrius^a, eius tamen perparca reperitur apud veteres mentio. Hinc fit, vt de rebus ab eo gestis fere nihil habeatur compertum; nec qui fuerit annus ei vel natalis, vel emortualis, sat liqueat.

Eusebius quidem sic loquitur: Ἀρριανὸς Φιλόσοφος Νικομηθεὺς ἐγνωρίζετο, ΜΑΞΙΜΟΣ ΤΥΡΙΟΣ, Ἀπολλώνιος Στωικὸς Χαλκηδόνιος, Βασιλείδης Σκυθοπολίτης. Οὗτοι καὶ διδάσκαλοι Οὐρησίμου Καίσαρος γεγόνασιν^b. Eadem refert Syncellus^c. Et hinc Maximum nostrum studiis M. Antonini, qui Verissimus^d vocabatur, praefuisse confirmat Ios. Scaliger^e. Eum secuti sunt Dan. Heinfius^f, Casp. Barthius^g, Ioan. Ionfius^h, aliique; sed, vt videtur, immerito. Hieronymus enim in *Eusebiani Chronici versione* sic scribit: *Arrianus philosophus Nicomediensis agnoscitur, et Maximus Tyrius. Apollonius Stoicus natione Chalcidicusⁱ, et Basilides Scytho-*

^a Maximum nostrum pulcherrimum scriptorem vocat H. Casaubonus, *Epist.* 578. Pariter elegantissimus suauissimusque scriptor philosophus dicitur Petr. Pantino ad *Apostolii* XIII. 19. Politus et elegans Lud. Cresollio, *Theatr. rhet.* II. 1. Auctor. in primis elegans in philosophia Petro Petito *Observ. miscell.* I. 20. Differentissimus philosophus Tib. Hemsterhusio ad *Pollucis* lib. IX. cap. 7. §. 110. Vide cl. virum Ioan. Clericum *Silv. philol.* cap. 6. Eidem viro doctissimo Maximus Tyrius elegantissi-

mus Platonicus vocatur, *Epist. crit.* IV. p. 115.

^b In *Chronico ad Olymp.* CCXXXI. p. 213.

^c In *Chronographia*, p. 351.

^d Vide Capitulum in *Antonino Philos.* cap. 1, 4. Lamprium in *Antonino Diadumeno*, cap. 6. et Petr. Wesselingi *Observ.* I, 32.

^e In *Notis ad Eusebium*.

^f In *Observationibus ad Maximum*, p. 13.

^g *Aduers.* I. II.

^h *Hist. philos.* III. 9.

ⁱ Non opus est, vt cum Iorfio, *Descriptor. hist. philos.* III. 9. legatur *Chalcedonius*. Vide

lae.

thopolitanus, philosophi illustres habentur, qui Verissimi quoque Caesaris praeceptores fuerunt ^k. Presbyter itaque Stridonensis inter Antonini magistros, non Arrianum vel Maximum Tyrium, sed Apollonium et Basiliden numeravit, mutata distinctione, quia lapsum putavit Eusebium ^l. Praeterea Claudius Maximus, Antonini praeceptor, Stoicus fuit ^m, adeoque diuersus a Tyrio nostro, qui totus est Platonicus. Nam licet inter duas hasce disciplinas in plerisque conuenit; Taurus tamen philosophus, Maximorum nostrorum σύγχενος, contendit Stoicam sectam et sibi, et Platonice esse incongruentem, quod ex Agellio discimus ⁿ. At hoc errore foedior et immanior est alter, quem Fredericus Morellus errauit ^o; nam doctus ille vir eundem cum Tyrio fecit Maximum, Iuliani praeceptorem. Sed praeterquam quod insignem commisit ἀναχρονισμόν, siquidem ab Antonino Pio, sub quo floruit noster, ad Iulianum cc circiter annorum fluxerat spatium; τὸ παραβάτης magistro patria non erat Tyrus, sed, si Suidae fides ^p, Epirus aut Byzantium. Socrates autem tradit eum fuisse Ephesium, quem postea ὡς μαγυραείας παύοντα ὁ βασιλεὺς οὐαλεντιμιανὸς ἀναίρεθῆναι ἐκέλευσεν ^q. Sic et alii plures. Videatur Henr. Valesius ad *Amm. Marcellini* xxix. i. Qui vero factum, vt Maximum Tyrium magum dixerit Rich. Montacutius ^r, plane nescio. Certe prorsus imprudenter hoc effutiit homo vehemens. Nostrum tamen paullo superstitiosiore fuisse non equidem nego. Hinc fidem dedit fabulis, quas de Marfya Meandroque fluminibus tradidit

Iac. Sirmondum ad *Sidonii Apollinaris Carm.* II. 49.

^k Pag. 168.

^l Sic etiam Cassiodorus in *Chronico* p. 388.

^m Vide Capitolinum in *Antonino Philos.* cap. 3. et cl. Gatakerum ad *Antonini* I. 15.

ⁿ *Noct. Attic.* XII. 5.

^o Ad *Libanii Tom.* II. Orat. IV. pag. 175. et *Orat.* VII. pag. 218.

^p In *Μάξιμος Ἐπειρώτης*.

^q *Hist. eccles.* III. I.

^r *Orig. eccles. Part.* I. p. 189.

^s *Dissert.*

tradidit infulsum vulgus^s; hinc oraculorum patronus exstitit^t; et hinc fuit, quod Aesculapium et Herculem se vidisse vigilans somniarit^u. Quid autem haec ad magiam?

Ios. Scaliger ad *Eusebium* n. MMCLXII. qui nonus est annus Antonini Pii, haec habet; *Maximus Tyrius tunc Romam primum venit, et διαλέξεις suas composuit. Bis enim Romae fuit, et in priori professione διαλέξεις illas edidit; unde vocat eas τὰς ἐν τῇ Ῥώμῃ τῆς πρώτης ἐπιδημίας διαλέξεις.* At in huiuscē viri maximi sententiam pedibus iuit eruditorum chorus. Sane Suidas Maximum διατρέψαι ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ κομμώδῃ diserte testatur^x: vt eum Romae sub Commodō fuisse nullus dubitem. Nisi tamen fallor, Antonino Pio imperante, Romam peruenisse nostrum non euincunt rationes idoneae: nam quamuis Eusebius eum tunc temporis γνωρίζεσθαι, innotuisse vel celebrem fuisse, statuatur; locum tamen, vbi viuebat, haud omnino memoriae tradidit. Nec opus est, vt aduentum secundum fingamus, quod eius διαλέξεσι praefigantur verba τῆς ΠΡΩΤΗΣ ἐπιδημίας: nam πρώτη ἐπιδημία secundam non ponit; cum prima recte dicatur, quam nulla praecessit, licet altera nunquam sequatur. Hieronymus in *Heluidium*, pag. 312. *Primogenitus est non tantum post quem et alii, sed ante quem nullus.* Seruius in *Maronis Eclog.* 1. 45. *Primus, id est, ante quem nullus sit.* Illa vero, quod obiter dicemus, *Ἐπιγραφὴ τῶν ἐν τῇ Ῥώμῃ διαλέξεων τῆς πρώτης ἐπιδημίας* non ad omnes dissertationes refertur; sed ad septem tantum priores spectat, vt ex codice regio manifestum; easque solas exhibet *Mss. Vindobonensis y*. Reliquae *Φιλοσοφῶν* indicem praes

^s Dissert. VIII. 8.

^t Dissert. XIV. 7.

^u Dissert. XV. 7.

^x In *Μάξιμος Τύγιος*.

^y Vide *Lambecium, Lib. VII. cod. 10.* et *Necesselium in Libris philol. et philos. n. CCCXXXV. p. 158.* seq.

prae se ferunt; nec vlla regionis vel vrbis, in qua sunt habitae, nota signantur. Attamen, si modo coniecturam proferre licet, in locis Asiae Graeciaeque πολυανδροποτάτοις aetatis suae maiorem partem videtur trans-egisse Maximus ^z. Nam praeterquam quod, vt ait Isocrates, τοῖς μὲν ἐπιδείξῃας δεομένοις αἱ πανηγύρεις ἀρμότισταιν ^{rz}, et Dion Chryf. δεῖ τὸν φρόνιμον ἄνδρα, ὡσπερ τὸν ἀγαθὸν ἰατρὸν, ὅπῃ πολλοὶ νοσῶσιν, ἐκείσε ἰέναι βοηθήσοντα ^a: certe ne minimam quidem prodit rerum Romanarum peritiam, licet eum in historiis Graecis versatissimum fuisse nulla fere non probet disertatio ^b. Vide, si vacat, Lud. Cresollium *Theatr. Rhet. lib. III. cap. 10. p. 206; cap. 14. p. 231 seq. et lib. IV. cap. 7. p. 409*. De variis editionibus Maximi Tyrii consulendus est vir praestantissimus, I. A. Fabricius ^c. Quid in hac praestare conatus sim, paucis exsequar.

Haec vir eruditissimus: quae tam rebus ipsis, quam ratione tradendi, ab iis haud parum discrepant, quae in prioris suae editionis *Praefatione* exposuerat. Quatuor autem annos ante mortem hoc opus confecisse clausula quadam *Notis* suis subiecta indicavit, vbi scriptum legitur, *Finis Martii xv, 1728*; cum ipse mensis eiusdem *xxii, 1732*, fati demum concesserit. Quaedam tamen curis posterioribus, et inter edendum forsitan constituenda, reliquisse videtur. Nonnunquam enim vulgari lectione in auctore relicta, alteram e manuscriptis petitam notae initio apposuit, quam tuetur ac defendit; alias vero cum vulgarem lectionem tam apud auctorem, quam ad notae caput reliquerit, alteram

^z In Phrygia certe fuit, quod testatur *Differ. VIII. §.*

^{rz} In. *Ep. I. ad Philippum*, p. 600.

^a *Orat. VIII. p. 131.*

^b Huc pertinere censuerim, quae noster habet, *Diff. VII. §. 6. seq.*

^c *Bibl. Graec. Lib. IV. c. 23. §. II.*

teram deinde laudat, ac potiozem sibi videri ostendit. Haec quidem raro admodum occurrunt, atque in rebus fere leuioris momenti; monuisse tamen necessarium duxi, ne alioquin incuriae nostrae tribuenda quis censeret. Porro etsi saepius accidit, vt lectionibus manuscriptis, quibus Graeca emendauerit, sensus loci haud parum immutetur; *Latinam* tamen *versionem* ad eas nunquam conformauit, vel minimum quidem a priori editione vsquam variauit; praeterquam quod in *Notis*, quomodo legi debeat, identidem monuerit. Vnde, prout antea exhibuerat, intactam se relicturum statuisse, fas est coniectare. Ad haec, cum *Epigraphen τῶν ἐν τῇ Ῥώμῃ διαλέξεων τῆς πρώτης ἐπιδημίας*, *Dissertationibus* in omnibus editionibus haecenus praefigis solitam, ad septem tantum priores spectare regii codicis auctoritate confirmauerit; ea sede, quam minus recte occupasset, dimouendam iudicans, primae *Dissertationis* capiti ex codicis illius ordine, quem hic secutus est, vir perspicax non apposuit. Quanto haec priorem eius editionem, adeoque omnes omnium, quae lucem ante conspexerant, praecellat, cuius conferendo facile patebit; in qua vera mens auctoris locis quamplurimis haud dubie restituta est. Ceterum forte fortuna euenit, vt dum prelo suberat, vir doctissimus, IER. MARKLAND, quaedam in priorem editionem commentatus esset. Quare, si copia hanc inspiciendi sibi concederetur, antequam in publicum prodiret, si qua notatu digna restare viderentur, nobiscum se communicaturum perhumaniter promisit. Ex fama autem viri, mentisque acumine, quod in arte hac critica tot aliis lucubrationibus ostenderat, dubitari non potuit, quin ipse DAVISIVS, si in viuis fuisset, talem operis socium libenter esset amplexurus. Conditio igitur tam benigne oblata statim est accepta, vnde per ampla *Annotationum* eius accessione haec ditata est editio. Duobus *Indicibus*, alteri *rerum memorabilium*, alteri

alteri *Auſtorum in Maximi Tyrii Diſſertationibus laudatorum*, qui priorem claudunt editionem, tertius *Auſtorum, qui in Iohannis Dauifii Notis emendantur aut notantur*, nunc eſt adiectus. Quandoquidem autem horum ſecundum clariffimus Fabricius in *Bibliothec. Graec. vol. iv. p. 39.* vbi de MAXIMO TYRIO agit, altero tanto longiorem dederit, quam hic conſpicitur; vnde id diſcriminis euenerit, breuiter indicare haud ab re eſſe exiſtimauit. Dauifius igitur eos ſolummodo auſtores in hoc *Indice* poſuit, quorum opera a Maximo laudata inuenerat, reliquis, qui paſſim apud eum occurrunt, in alterum *Rerum memorabilium* reiectis; quos omnes coniunctim in vnum retulit Fabricius. Quare dum vterque rationem operi ſuo congruentem ſecutus eſt, quae ſeoriſim alter ediderat, ſub vno aſpectu alter poſtea collocauit. Haec ſunt, quae praefanda mihi neceſſaria videbantur. Ne quid tamen, quod ex priori editione ſuppeditari poſſit, lector requirat eruditus, *Praefationem* ei praepoſitam hic adiungemus. Sin autem quae in prouincia hac exſequenda praefiterim, tuo hominis doctiſſimi iudicio non improbentur, de aliorum ſententia fauſtum inde augurium praecipere licebit. Valeas, VIR OPTIME, et in patriae, literarum, tuorumque omnium commodum et ornamentum diutiſſime conſerueris.

E coll. Grefhamenſi
VIII. cal. Iul. 1740.

Ioannes Ward.

IOAN.